Ziua Europei

(Daniela Caraman Fotea, 11 mai 2007)

Între ideile care au marcat aniversarea din 9 mai, cea pusă în pagină la Palatul Cantacuzino a fost elitistă. Idee trilobată: marcarea intrării oficiale a splendidului edificiu în patrimoniul european, ceea ce înseamnă includerea pe trasee culturale speciale și nu numai. De la ruina din 1990, Palatul, redevenit sediu al Uniunii Compozitorilor și al muzeului, așa cum au menit voința și donația enesciană, ajuns pe banii compozitorilor în starea actuală de funcționare, va atinge prin importante investiții externe – 6 milioane de euro ni s-a spus, nivelul de reprezentativitate cerut de noul statut european.

Al doilea demers: noua Directoare a muzeului, **Laura Manolache**, cu o desfășurare de inițiative în competiție cu ineditul, a vernisat expoziția de manuscrise – cu tema **„Reflectare a gîndirii componistice enesciene”**. Este, cred, cea mai sofisticată și totodată explicită prezentare a creației maestrului: plecîndu-se de la notarea și citarea melodiilor populare, partituri relevînd orientarea neoclasică „avant la lettre”, Suita nr.1 pentru pian în stil vechi op. 3, de pildă, apoi puterea melodică a muzicianului (este expus „Octetul”). Simfoniile pledează pentru vocația monumentalității. Avem tema „Poezie și muzică” – liedurile, sonatele, muzica de cameră – cvartetele. Toate agrementate, ilustrate prin afișe, fotografii, mărturii, schițe de partituri și multe altele. Văzîndu-le, realizezi ce înseamnă vocația de muzeograf: arta de a captiva privitorul prin virtuozitatea alăturării, a grupării exponatelor, gestul purtător de idei și inducînd idei, teme de meditație în urma descoperirilor nebănuite. Da, un talent se afirmă somptuos acum, în actuala configurație a echipei muzeului Enescu.

Era așteptată chiar cu înfrigurare prezentarea viorii maestrului. Operă a lui **Giuseppe Guarnieri**, al treilea fiu al lui Andrea, capul faimoasei familii de lutieri din Cremona, vioara a fost construită prin anii 20 ai secolului 18. Am găsit în mapa de presă și o copie a atestării autenticității ei de către cunoscuta firmă a fraților Silvestre din Paris, la 1896. Prețios document de epocă.

Cum sună? Cu adevărat incredibil. Părerea mea, mai frumos ca Stradivarius-ul deja ascultat. Enescu asemăna instrumentul aceluia cu o soprană lejeră, iar Guarnieri-ul cu o mezzo soprană dramatică. Ton de mătase grea! Delectantă evoluția lui Gabriel Croitoru, ales pentru a o pune în valoare. Păcat de ținuta de picnic pe care a înțeles să o poarte în asemenea moment. Dar, a cîntat minunat, tulburător.

Așadar mari emoții la Palatul Cantacuzino, și în onoarea zilei Europei.